

CVETINOMIRSKI:

Jazbečeva zvijača.

Basen.

uuuuu — kako me boli noga! S poleni znajo pa dobro meriti ljudje, to pa to! Komaj sem jim odnesel pete!“ javka jazbec svojemu mlajšemu bratu, ko prisopiha proti jutru šepaje — ranjen na zadnji nogi — domov v jazbino. „Bratec, ti si bil zmerom zvit in prebrisan — ali veš za kakšno zvijačo, da bi mogel preslepariti ljudi? Tako mi diši tista koruza tam v dolini — — ali polena, polena te noči me še zdaj strašijo. Kaj ti dam, bratec, da si izmisliš eno pošteno zvijačo, da si bom upal še zanaprej hoditi tja, kamor me želodec najbolj vleče?“

Oho — glejte si no — taka usmiljenost in velikodušnost!

„Zastonj ti bom povedal zvijačo, neugnani ponočnjak, samo če hočeš postati za nekaj minut moj učenec!“

„Že sem tvoj učenec!“

„In jaz tvoj učitelj!“

„Moj učitelj si, bratec-zvijačnik; učenec že posluša svojega učitelja . . .“

„Torej poslušaj — a ne samo poslušaj!“

„Že poslušam . . .“

„Torej! — — — No, saj vem, kako je s teboj: kakor slon prilomastiš v koruzo, hlastaš na vse strani in hrustaš požrešno, nič pa ne prisluškuješ, nič se ne oziraš okrog sebe — —“

„Pa za to te nisem vprašal, to sam najbolje vem, kaj počenjam v koruzi; zvijačo mi povej, da bom varen pred poleni!“

„In ko imaš želodec že poln, misliš, da bi se ga dalo še nekoliko raztegniti in še bolj nabasati, še lomastiš po koruzi in izbiraš, kakor da bi bil doma, ne pa na tujem! Ljudje pa imajo dobra ušesa in še boljše oči — —“

„Ne, ne, ne — to naj te nič ne briga, če se po večerji še malo posladkam z izbiro, če se bolj široko razkoračim, ko sem že itak pripravljen na odhod! Za zvijačo bi rad zvedel — to sem te vprašal!“

„In ko se sit in napet kakor boben ziblješ iz koruze — še te ni volja, da bi šel domov, še se obiraš kraj njive in hrskaš in prskaš od veselja, da si si tako lepo in poceni nagačil želodec — —“

„Nisem te postavil za svojega pridigarja — za učitelja zvijače sem te potrdil; nikar pa me ne uči, kako naj se vračam po večerji domov,

temveč nauk že enkrat izreci, ki bom z njegovo pomočjo ljudi lahko ukanil, za nos jih zvodil!“

„In šele potem, ko ti že enkrat poleno prifrči na nogo, na hrbet, na glavo — šele tedaj se vzdramiš iz svojega kobacanja in prskanja, strezne te bolečina, a beg iz paradiža te napolni s sovraštvom do ljudi — — — in tak prišepaš domov ter skrušeno prosiš svojega bratca za zvijačo — —“

„Da, za to te prosim; samo to bi rad zvedel, drugega nič!“

„In praviš, da si moj učenec?“

„Tvoj učenec sem!“

„Ha—ha, lep učenec! . . . Sedi! Trojka!“

„Še legel bom, ne samo sedel . . . Okrutnež . . . nočeš mi razložiti zvijače . . .“

In jazbec potegne vzdihujoč svojo ranjeno nogo za seboj v kot, kjer se neutolažen zlekne k počitku, dočim se mu bratec-zvijačnik dobrohotno smehlja iz nasprotnega kota:

„Pa kaj hočeš še od mene? Saj sem ti vendar ves čas razlagal zvijačo . . . ponočnjak zmedeni!“ — — —

Ali zdaj veste, dragi moji, kako se godi tistemu, kdor meče bob v steno?! — — —

Zibelka.

Zibelka je nova vsa,
zibelka je pisana,
z angelci in rožami
lepo je porisana.

Zibelka sred vrta tam
ziblje se mehko,
ziblje jo z nožicami
ptička prelepó.

Ziblje ptička zibelko,
v beli poje dan
pesemco, ki jo pojó
rože sred poljan.

V zibelki tam pisani
angel mehko spi,
sen pomladni, vetrec tih
boža mu oči,

boža mu obrazek bel . . .
Angel se smehlja,
sluša ptičke zlati glas,
rože sred poljá . . .

V zibelki tam pisani
angel mehko spi,
angel tihi — jelica
zlata naša ti!

Jos. Vandot.

